

jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag.

Madsen-Mygdal: Det foreliggende Forslag til Beslutning er af en Beskaffenhed, som er temmelig ny her i dette Ting, og min Stilling til dette Forslag er paa Grund heraf ikke saa ganske let. Jeg tror nok, at jeg har Ret til at sige, at den konstitutionelle Praksis rundt omkring i de forskellige Lande i Europa er den, at naar der lyder en Tale fra Tronen til Parlamentet, Rigsdagen eller den lovgivende Forsamling, saa svarer det folkevalgte Ting gennem en Adresse, og der rejses i dette Ting en Adressedebat, under hvilken Ministeriet bliver Genstand for Kritik og faar bevidnet enten Tillid eller Mistillid. Det er i alt Fald Tilfældet i England, at naar Trontalen lyder til Parlamentet, er det Underhuset, der svarer paa den gennem en Adresse, der debatteres og behandles mere eller mindre udførligt. Jeg kender intet Eksempel paa, at Overhuset i England har svaret paa en Trontale med nogen Adressedebat. Jeg kender heller intet Præcedens derfor her i Landet; der foreligger intet som helst Fortilfælde, hvor Landstinget har svaret paa en Trontale. Det er i Dag første Gang, at det sker. Der kunde derfor fra den Side set være Grund til at indvende adskilligt mod det foreliggende Forslag eller til i alle Tilfælde at undlade at stemme, da det ser ud til, at der ved det indføres en ny Statskik, som jeg alligevel ikke gerne vil se indført. Da Hans Majestæt Kongen imidlertid har ønsket sin konstitutionel Monark at aabne den første Rigsdagssamling efter sin Tronbestigelse med en Tale til Rigsdagen, da han har talt til hele Rigsdagen, og da dernæst den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Hage) nys har udtalt, at det paa ingen Maade var hans Hensigt at rejse nogen Adressedebat i denne Sal, vil jeg finde, at der i og for sig ikke kan være noget at indvende imod, at Landstinget nu svarer og svarer saaledes, som der her er udtalt. Forinden jeg gaar videre, maa jeg dog tillade mig en Bemærkning. Det synes mig rigtignok, at det havde været rigtigere, om det høje Ting havde begyndt sin Gerning paa samme Maade som Folketinget med at svare Hans Majestæt, forinden man tog fat paa det videre Arbejde. Dette Forslag til Beslutning kommer jo en halv Snes Dage ind i Samlingen. Naa, det er af mindre væsentlig Betydning, men jeg har ikke kunnet undlade at nævne det. — Med Hensyn til

Indholdet af Forslaget skal jeg sige, at jeg vil meget gerne være med til at udtale min Tak for den Hilsen, som Hans Majestæt som konstitutionel Monark har rettet til hele Rigsdagen. Og jeg vil ogsaa meget gerne være med til at udtale min Tak for hele Trontalens Indhold. Endvidere vil jeg ligeledes gerne være med til at bevidne Hans Majestæt min oprigtige Tilslutning til Ønsket om et frugtbringende Arbejde til Gavn for Land og Folk. Men jeg tror, det vilde have været heldigt, om de forskellige Sider her i Salen havde haft Indflydelse paa Forslagets Indhold og Ordlyd. Det vilde vist have haft Betydning i Retning af at samle saa mange som muligt om denne Udtalelse. Jeg gaar ud fra, at denne Udtalelse helst skulde være tiltraadt saa fuldtalligt som muligt, naar man vil fremkomme med den. Med dette for Øje forekommer den sidste Sætning i Forslaget mig at være mindre heldig. Jeg maa tillade mig at sige dette, endskønt jeg af mit ganske Hjerte er med til at betrygge vort Fædrelands Selvstændighed, hvad enhver dansk Mand i det hele sikkert er med til, hver efter sit Syn og sin Opfattelse. Der kan ikke være Uenighed om, at man ønsker sit Fædreland og sit Folk betrygget paa den bedste Maade. Først naar der bliver Tale om Midlerne, kommer Uenigheden. Jeg vilde derfor hellere, at man havde valgt en anden Form i Slutningen end den, der foreslaas her. Jeg kan nemlig tænke mig, og jeg er i alt Fald ikke sikker paa, at disse Slutningsord ikke ville give Anledning til en *uundvendig* Misforstaaelse. Jeg betoner udtrykkelig *uundvendig*, thi der behøver ingen Misforstaaelse at blive. Men efter alt, hvad der foreligger fra Fortiden, kan der blive Anledning til en Misforstaaelse. Jeg vilde derfor have sat Pris paa, om Anledningen var blevet fjernet derved, at man i Stedet for disse Ord havde benyttet Trontalens sidste Ord, der lyde saaledes: „alt, hvad der tjener til Gavn for Folket og Fædrelandet“, saa at Beslutningen altsaa kom til at lyde paa, at man bevidner Hans Majestæt sin oprigtige Tilslutning med Hensyn til Ønsket om et frugtbringende Arbejde paa Rigsdagen til Fremme af alt, hvad der tjener til Gavn for Folket og Fædrelandet. Jeg kan ikke se rettere, end at disse Udtryk baade ere fyldigere og bedre end dem, som ere brugte, og at de rumme alt, hvad der kan tjene vort Folk og Land i Retning af en lykkelig Udvikling. Man har nu imidlertid ikke